

lertid, at den ærede Minister vil udtale sig om, hvorvidt han anseer denne Indskrænkning for rigtig eller ikke. — Forslaget under Nr. 70, som er sat i Forbindelse hermed, angaaer Kunstakademiet og omhandler et Punkt, som jeg søler Banfælsighed ved at gaae ind paa, før den ærede Minister har givet nærmere Oplysninger derom. Det vil nemlig vides, at Staten eier en Gaard, der kaldes: „den civile Materialgaard“, som ligger ved Frederiksholms Canal, og hvori der for Tiden findes Ateliers for Billedhuggere, som blive benyttede af to af vore dygtigste Kunstnere, nemlig Bispen og Verichau, der have faaet Afbenyttelse af Vocalerne tilfikkret ved kongelig Resolution. Finantsministeren ønsker nu at afhænde denne Gaard, og dette er vistnok meget forstandigt, idet man nemlig her har en værdifuld Grund, som kan udbringes til en betydelig Salgspris, især under de nuværende Forhold. Det maa derfor bifaldes, at Regjeringen vil afhænde den, men Sagen er, at denne Grunds Afhændelse ikke vil have nogen reel Værdi for Statskassen, hvis man ikke tillige derunder kan indbefatte den tilstødende Grund, som tilhører Militairtaten, og hvorpaa Ingenieurcorpsets Materialbygning er placeret. Denne Bygning, der hedder „Materialgaarden for Militairtaten“, er efter Alt, hvad Udvalget har kunnet erfare, fuldstændig overflødig, thi de Materialier, som oplægges der, ere for aldeles Intet at regne og have ingen Betydning for Militairtaten. Man kan vel antage, at dette Forslag ikke vilde være fremkommet, hvis det ikke havde været Regjeringens Tanke at afhænde den hele Grund, og derfor har Udvalget ogsaa søgt at erhverve Oplysning fra Ministeriet om, hvorvidt der fra Krigsministeriets Side forelaa nogen endelig Bestemmelse om, at dets Grund skulde sælges tilligemed Civiltatens Materialgaard, men vi have ikke faaet noget Svar herpaa, og jeg er derfor ikke istand til at oplyse denne Sag nærmere for det ærede Thing. Skulde man imidlertid ikke faae nogen nærmere Oplysning fra Ministrene i saa Henseende, vil jeg foreslaae, at vi forkaste det stillede Forslag; thi uden at et Salg af den militaire Materialgaard bliver sat i Forbindelse med Salget af den civile

Materialgaard, vilde jeg ansee den hele Sag for aldeles forseilet.

Ordrer: Jeg har tilladt mig at begjære Ordet, for at udtale mig om det Forslag, der er opført under Nr. 51. Det vil maaskee findes besynderligt, at et Mindretal i den nærværende Stund fremkommer med et Forslag om at gaae ind paa en Udgift til Theatrets Fuldsprelle eller til Theatrets fuldstændige Ombygning, men jeg kan paa den anden Side ikke nægte, at det ikke er saa aldeles besynderligt. Jeg skal ikke nægte — og det staaer i en vis Forbindelse med, hvad jeg har udtalt under en anden Sag —, at der er Udgifter, der høre saa fuldstændig til Belansthændighed, at man, naar man kun har nogenlunde Raad til at gjøre dem, maa gjøre dem, og blandt disse Udgifter hører ogsaa den, som jeg her skal udtale mig om. Man kan ganske vist sige, at den ikke er saa fuldstændig nødvendig; men det er heller ikke fuldstændig nødvendigt for en Mand at gaae med en Frakke uden Lapper, thi en Frakke f. Ex. med 10 à 12 Lapper vil ganske vist kunne bevare ham for Fortjølleser og andre Sygdomme, men Klædningsstykkerne ere en Ting, som man dog nødvendig gaar til at spare paa; man søger dog altid at gaae saa anstændig og ordentlig klædt som nogenlunde muligt, simplere eller bedre, men dog uden Lapper, saalænge man da ikke hører til den allerringeste Klasse af Folket, Betlerne. Nu skal jeg ikke nægte, at Theatret, som det staaer der, gjør det samme Indtryk paa mig som den Ting, hvormed jeg nys tillod mig at sammenligne dets ydre Tilstand, og imedens jeg nu vel troer, at det Forslag, jeg som det ene Mindretal har stillet, ikke faaer Majoritet for sig, saa troer jeg dog rigtignok, at jeg vil faae det for denne min Anskuelse, at Theatrets Ydre i høi Grad er uanstændigt. Jeg troer vel ikke, at det vil falde ned paa de Folk, der sidde deri; men, ligesom Ulfeldts-Støtten i sin Tid stod til Skam og Skændsel for Ulfeldt, saaledes betragter jeg ogsaa Theaterbygningen som staaende til Skam og Skændsel for Kjøbenhavn og Rigsdagen. Det vil maaskee synes besynderligt, at der i Betænkningen er hentydet til, at der maa kunne